

---OPERATIE ALBATROS---

programma suggesties

Het is aan u om het programma samen te stellen. Esther Dageraad is zeer wel bereid u met raad en daad bij te staan als u dat op prijs stelt, maar in basis ligt de keus voor u op tafel.

Er is volop keuzevrijheid rond wat er *na* de officiële bezegeling van het basisbeginsel van het Convenant Het Nieuwe Saam gebeurt. Duidelijk is wel dat zonder uw actieve bijdrage aan het vervolgprogramma, de bezegelingbijeenkomst niet compleet is.

Om u een idee te geven van de mogelijkheden die de voorgestelde aanpassing van het collectieve denk- en meetmodel opent volgen hier suggesties. Vrijblijvende suggesties die illustreren hoe hoofd, hart en handen in Operatie Albatros met elkaar in lijn gebracht zouden kunnen worden, gebaseerd op de intentie dat de *hele* Rotterdamse gemeenschap er wel bij vaart.

De twee voorgestelde onderdelen vormen samen een bestuurlijke eenheid waarin u enkel van uw talenten die van onschatbare waarde zijn kunt inzetten, namelijk: "Spelletjes spelen en geen woord houden." **Waarmee u tevens het hardnekkige misverstand in de samenleving kunt rechtzetten dat niemand daar wat aan heeft.**

1. **Materiaalkeuze: wijze woorden**
2. **Aanpak: de capaciteitgestuurde samenleving**

Energiezuinige efficiënte manieren om met de metafysische elementen resultaten in de fysieke `dagelijkse` dag van de samenleving op te bouwen, hebben een ding met elkaar gemeen: transparantie.

Het is iedere deelnemer **volkomen helder** hoe hoofd, hart en handen van iedere betrokkene (kunnen) participeren in de samenleving.

Dageraad beveelt nadrukkelijk het gebruik van **transparantie** aan.

Materiaalkeuze

Bijvoorbeeld in de keuze voor heldere *woorden*, die *volledig* zicht geven op de betekenis. Woorden die snel inzicht geven in de onderliggende waarden en de beoogde bedoeling.

Je basispalet (aan woorden) onder de loep nemen en kiezen voor varianten die volkomen in lijn zijn met wat je als gemeenschap **echt** belangrijk vindt met elkaar, kan

daarbij veel effect sorteren, weet Dageraad.

Het **lijkt** wellicht op het eerste gezicht niet meer dan een simpel woordspelletje. Maar, omdat hoofd en hart *samenwerken* in het creatieproces, hebben woorden met een andere lading het effect dat ze een ander verwachtingspatroon activeren

Het activeren van een andere routine roept daarmee dus ander

gedrag op.

Dat maakt het een vrij serieus woordspelletje om te spelen.

De start

Het spel start bij de verheldering van de bedoeling.

Dat zou zoiets als dit kunnen zijn:

Het Nieuwe Saam Convenant is een Verklaring van de Wens:

De Rotterdamse Samenleving, bij monde van bestuur en alle burgers, ziet graag dat er een hoge participatiegraad is waarbij ieder is uitgenodigd om in maximale vrijheid naar vermogen bij te dragen aan de ontwikkeling van het welzijn en de welvaart van iedereen, op een vredige harmonieuze manier.

! Als dit de plank wat u betreft **volledig mis** slaat, dan kunt u hier stoppen met lezen en via de e-mail laten weten dat u niet geïnteresseerd bent te participeren in Operatie Albatros.

Als dit wel in de gewenste richting wijst, dan stelt Dageraad voor om een aantal aanpassingen in het gemeenschappelijk woordgebruik door te voeren die daar een heldere weergave van zijn. Het idee is om een aantal woorden, **niet** te houden, door een spelletje met de taal en uw belevingswereld te spelen dus ☺.

Ze heeft een aantal woorden geïdentificeerd die:

- in de hoofden van mensen te abstract zijn en/of
- in de harten van veel mensen een (te) negatieve lading hebben gekregen.

En daarmee *dus*....gedrag in de hand werken wat niet (meer) in het belang van een concrete positieve ontwikkeling voor iedereen is.

Suggesties :

- De termen personeelslasten en (sociale) uitkeringslasten verdwijnen.
Alle uitbetalingen aan mensen vallen in de overzichten onder 1 noemer: **Investeringen in Menselijke Waarden**.
- Er is 1 afdeling die zich richt op de **organisatie** van de waardevolle menselijke investeringen, **de afdeling M.B.** (Menselijke Betrekkingen; zie blauw kader voor details)

(voormalige consultants werk & inkomen en voormalige consultants H.R. vormen het organisatorische hart van deze *ondersteunende dienst*)
- Over alle linies wordt met alle mensen die op de betalingslijsten voorkomen (debet en credit!) omgegaan als: **collega's**.
- De wethouder wordt niet meer portefeuillehouder genoemd in de financiële stukken, maar **portfolio drager**.
- Het woord maatschappij wordt vervangen door iets anders. **Gezelschappij** bijvoorbeeld (zie rood kader voor details)
- Wellicht is zelfs het woord **gemeenschap** toe aan vervanging (samenleving) want 'gemeen' staat in modern Nederlands veel meer voor pestgedrag dan voor 'met elkaar delen'....

Dit alles om met het dagelijkse woordgebruik te illustreren dat in een zich fundamenteel positief en duurzaam ontwikkelde samenleving de nadruk ligt op het actief *dragen* en *delen* van *alle* aantrekkelijke waarden waar het in de samenleving om gaat, op een open, inzichtelijke (transparante) harmonieuze manier.

Kader: Menselijke Betrekkingen

Ter illustratie dat woordkeus meer omvat dan 'spelen met woorden'.

Gemeentemedewerkers kennen de afdeling H.R..

H.R. staat voor het Engelse Human Resources.

In het Nederlands dekt het woord *Personeelsafdeling* die functie.

Boeiend is welke sociaal emotionele lading 'Resources' heeft.

Hoe spreekt 'het hart', gebaseerd op de eigen ervaringen met dit fenomeen?

(En welk gedrag volgt daaruit?)

In de moderne (collectieve) beleving van 'resources' heeft het woord een zekere lading gekregen:

- dat er weinig van is,
- waar je het maximale uit wilt halen
- om iets anders (beters) mee te realiseren,
- tegen geringe kosten.

Zoiets als brandstof dus.

Je vult de tank het liefst zo goedkoop mogelijk om van A naar B te gaan, je verbrandt het spul om vooruit te komen en om de machinerie in beweging te houden.

Gewetensvraag:

Is dat hoe we met zijn allen om *willen* gaan met *personeel*?

Enne....

Wil *personeel* dat er *zo* met hen wordt omgegaan? Is het fijn om te geloven dat 'opbranden' van human resources een normaal onderdeel van het arbeidsproces is om de machinerie in gang te houden?

Om verwarring en mogelijke misinterpretaties van 'human resources' te voorkomen *en* volkomen transparant te zijn over waar het om gaat, stelt Dageraad voor om de dienst **Menselijke Betrekkingen** in het leven te roepen,. Daarin worden de organisatorische kwaliteiten van H.R. voor de ambtenaren en W&I voor de uitkeringsgerechtigden samengevoegd.

Deze (facilitaire) dienst heeft als *hoofd*-taak om de nieuw aanpak van menselijke inzet (incidenteel *en* structureel) te faciliteren .

Dat wil zeggen:
op hoofdlijnen infrastructureren en waar nodig procesondersteuning bieden.

Deel 2, 'de capaciteitgestuurde samenleving' gaat nader op de praktische uitwerking van dit idee in.

De naam van deze dienst illustreert, op een aardige manier een ingrediënt dat Dageraad aanwijst als een katalysator voor het omvormen van de collectieve (kijk-op-de-) wereld.

Een **betrekking**, is een wat uit de mode geraakt Nederlands woord voor een **betaalde baan**.

De deal is: je doet iets voor **1** ander en je krijgt daarvoor een waardering uitgedrukt in geld.

Het is *ook* een woord voor **relatie**.

In onze collectieve beleving wordt (in meerderheid) die betaalde baan als de **meest** waardevolle relatie geormerkt. Alle andere relaties zijn daaraan in waarde ondergeschikt gemaakt.

Let op: Dat blijkt uiteraard **niet** uit wat mensen **zeggen** dat ze belangrijk vinden!

Het beeld komt **wel** naar voren uit het **gedrag** van mensen met een betaalde baan als er zich kleine of grote keuzemomenten voordoen waarin ze verschillende waarden tegen elkaar moeten afwegen waarbij het risico op het niet-meer-hebben-van-een-goedbetaalde-baan als reëel wordt ingeschat.

Maar in een gezond functionerende gemeenschap is het zonneklaar dat de meeste mensen niet slechts 1 betrekking (buitengewoon waardevolle relatie) hebben!

Je bent bijvoorbeeld:

- Partner
- Ouder/kind
- Teamgenoot
- Vriend
- Buur
- Collega

Je *bent* dat alles, altijd en simultaan. Het vormt een sociaal netwerk.

Binnen *al* die betrekkingen is de dynamiek vergelijkbaar met die in een baan: je betekent iets voor een ander en dat wordt gewaardeerd.

Gewetensvraag:

Zijn het alleen (of voornamelijk) de acties die ondernomen worden waarbij de waardering in geld wordt uitgedrukt die de samenleven richting en vorm geven?

-----"Echt waar?!"-----

Is het 'er zijn' met je volle, onverdeelde aandacht' en daarmee een stabiliserende factor zijn in het leven van partner, kind, vriend, buur, collega niet een superbelangrijke en zeer gewaardeerde investering in de onderlinge betrekkingen tussen mensen?

-----" Ja, toch...nhiettan?"-----

Dragen dergelijke 'transacties' die niet in een prijs per uur, concrete resultaten of een dienstrooster uitgedrukt kunnen worden niet iets van *onschatbare* waarde bij aan de samenleving?

Doet het huidige model daar wel genoeg recht aan?

Wat zou er met de hele dynamiek van de samenleving gebeuren als het hele risico van het volledig verliezen van je positie simpelweg niet meer bestaat?

Wat nou als de belangrijkste vraag vanaf nu is: " Welke vorm geef jij de investering van jouw tijd en energie binnen alle Menselijke Betrekkingen?"

Menselijke betrekkingen, in *iedere* vorm dus en... *altijd* met een betaalde component daarin.

P.S..... even voor alle duidelijkheid. Dit hele kader gaat *niet* over de vraag *hoeveel* iemand in geld uitgedrukt overgemaakt krijgt noch over wat redelijke beloningen zijn voor bepaalde typen inzet!

Maar als het op dat terrein op enig moment in de ontwikkeling van het programma *wel* vragen oproept, is het natuurlijk *wel* een boeiend aspect om in de loop van de metafysische wederopbouw mee te spelen en vorm te geven 😊 .

Kader:

Het woord 'maatschappij'?

Wat *betekent* nou eigenlijk **maatschappij**?

Er zijn *zoveel* betekenissen van het woord **maat**, met een heel verschillend emotionele lading! Er zou gemakkelijk verwarring kunnen ontstaan in het gebruik.

Een maat, *zou* gewaardeerde gelijkwaardige partner *kunnen* betekenen.....

Maar gezien de huidige opzet en gang van zaken, zou een argeloze voorbijganger ook kunnen denken dat het aangeeft dat het hier gaat over 'de maat nemen', elkaar langs een mentale meetlat leggen als het om elkaars bijdragen gaat.

De observatie dat het bestuur van de maatschappij voornamelijk richting geeft aan de ontwikkelingen door het ontwerpen en handhaven van **maat**regelen, die voorschrijven wat burgers wel moeten en niet mogen en in welk tempo, zou aan die interpretatie nog wat meer voeding kunnen geven.

En wie een score zou geven aan:

- de mate van persoonlijke vrijheid om invulling te geven aan het dagelijks leven en
- de mate van veiligheid en vertrouwen in elkaar en
- de graad van (mentale en sociaal emotionele) gezondheid van de samenleving ...

zou kunnen denken dat het woord maatschappij de collectieve wens uitdrukt om vooral 'matig' te zijn.

Matig? Is dat het hoogst haalbare, het meest wenselijke om een samenleving van kwaliteit mee te scheppen?

Is er geen woord dat *ook* partner en medeschepper betekent dat een hele heldere uitnodiging voor een

hogere graad van welzijn in de samenleving uitdrukt dan 'matig' ?

Hmm.... Ja... zoiets is er wel!
Gezel, bijvoorbeeld! Beetje uit de mode als 'partner', ok....

Maar wie zich erbij afvraagt wat hij kan *zijn* om te participeren in het samen leven ziet meteen: **gezellig!**

De medeschepper die oog heeft voor de algehele stemming *en* daar met een glimlach optimaal zijn talenten aan bijdraagt.

Klinkt het te feestelijk?
Te weinig doelgericht, wellicht?

Wees creatief!

U bent goed in woordspelletjes, u hoeft ook dit woord niet te houden.

Het is een suggestie, om uw verbeeldingskracht mee te prikkelen.

Taal in beeld

We weten allemaal dat *Nederlandse* woorden niet voor iedere Rotterdammer in de multiculturele samenleving even veelzeggend zijn.

Wellicht is het een goed idee om de essentie ook in een paar afbeeldingen weer te geven.

De essentie van het plan past op een (kosten :-)) postzegel.

De praktische aanpak

Welke praktische aanpak zou betrekkelijk snel kunnen leiden tot waardevolle en bemoedigende resultaten, op een manier die weinig extra (tijd, moeite en geld) kost?

Dageraad vertelt over de mogelijkheid die zij, vanuit haar expertise, als zinvol praktisch startpunt voor het bouwen van het Nieuwe Saam zou aanwijzen: **de capaciteitgestuurde samenleving.**

*Wanneer alle mensen die (rechtstreeks) door de belastingbetaler van levensonderhoud voorzien worden onder **dezelfde** noemer vallen (gemeenschapswerkers, bijvoorbeeld) en echt elkaars **collega's** binnen **dezelfde organisatiestructuur** kunnen zijn, ongeacht de verschillen in ervaring, capaciteiten en betaling, dan gaat er een vat vol nieuwe mogelijkheden open.*

*Dit vat bevat **collegiale ondersteuning**, een krachtig middel dat het menselijke aspect van samen werken en samen leven een enorme boost geeft.*

Al wat er nodig is, is dit proces (transparant) faciliteren, zodat helder is wie wat op welk moment 'over' heeft (taken en capaciteit), zodat de gelegenheid om dit te delen zich voordoet.

Ik denk daarbij aan een informatie-uitwisselingstructuur over services die veel kenmerken heeft van hoe de capaciteiten binnen een LETS-kring transparant worden gecommuniceerd.

!
Maar dan op zo'n manier georganiseerd dat er niet alsonog een debit-credit administratie wordt opgezet en bijgehouden waarin de overall boekhouding op 0 moet uitkomen!

De capaciteit hebben, het vermogen om je energie aan iets zinvols te besteden, wil je bij mensen niet

afremmen door de regel dat je net zoveel weer aan diensten moet afnemen van anderen.

Net zomin als dat je mensen wilt blokkeren kenbaar te maken wat ze echt nodig hebben omdat ze 'al zoveel en zo vaak' een beroep op anderen doen en hun 'saldo' te ver in de min staat.

Het gaat hier nog altijd om werk-gelegenheid zichtbaar maken. Iemand heeft gelegenheid (de vrije wil en het vermogen) zijn energie te investeren en andere kan dat goed gebruiken. Mooi! Match. Iedereen blij.

*Veel mensen **hebben** op enig moment de capaciteit om tijden lang veel meer bij te dragen en nauwelijks behoefte dat anderen iets voor hen doen (en v.v.). Prima! Rijkdom.*

Dat zou ik niet 'op de bank zetten', want daar wordt diegene heel ongelukkig van en ook een ander schiet er niks mee op.

De (zoek op lokale ruileconomie in wikipedia gefet een uitleg over LETS kringen. Rotterdam kent ook LETS initiatieven)

Waarom werkt dit?

Het werkt omdat collegiale ondersteuning de beleving van machteloosheid opheft.

Omdat het kansen biedt aan iedereen om met hun talenten en capaciteiten een positieve bijdrage te leveren aan de leefkwaliteit in de gemeenschap, op een manier die alle betrokken past als een handschoen.

Maatwerk, van mens tot mens, in gevarieerde betrekkingen.

Omdat dit het keuzepalet voor ieder individu vergroot.

Diensten die eerst 'buiten bereik' leken om te verlenen of te benutten, komen nu wel in beeld.

En meer keuzevrijheid ervaren, is nodig om op een creatieve manier meer mogelijk te maken in en met de gemeenschap, via participatie in vrijheid.

Creatief met mogelijkheden kunnen spelen, ligt diep verankerd in de

menselijk ziel en geeft wezenlijke voldoening.

Het put uit een onuitputtelijke bron van menselijk scheppingsvermogen: vindrijkheid.

En het mooie is, er is niets illegaals aan, het valt volkomen binnen de bestaande wetgeving!

- *Mag een collega een paar uur op het kind van een andere collega passen, zonder ervoor betaald te worden, zonder een diploma te hebben en zonder dat het verblijf aan alle veiligheidseisen voldoet? Ja, dat is collegiaal.*
- *Mag een collega die tijd over heeft wat werk overnemen van een collega die bedolven is onder de taken? Ja, dat is collegiaal.*
- *Mag een collega het initiatief nemen om twee keer per week een yoga les te verzorgen voor geïnteresseerde collega's, om de geest te ontspannen (en elkaar ook eens anders te leren kennen) ? Ja, dat is collegiaal.*
- *Mag een parttime werkende collega aanbieden dagelijks de lunch te verzorgen voor een aantal andere collega's die het Paolo dieet willen volgen? Ze delen natuurlijk de kosten, ze beseffen dat het boodschappen doen en voorbereidingen treffen tijd kost die de anderen niet beschikbaar hebben. Ja, dat is collegiaal.*
- *Mag een collega even een luisterend oor bieden, een klankbord, voor die andere collega die even moet 'luchten', zelfs als ze van een heel andere afdeling zijn en elkaar nauwelijks kennen? Ja, dat is collegiaal.*

De mogelijkheden om capaciteiten te delen, op allerlei gebied, zijn eindeloos.

Gaat dit niet ten koste van de (werkgelegenheid) in de vrije markt?

"De oppascentrale, het uitzendbureau, de yogaleraar, de cateraar en de psycholoog zullen hier bezwaren tegen hebben, het verpest hun markt. Straks zijn zij werkloos!"

- a) In dit model is de werkloosheid altijd 0, dus die laatste vrees is ongegrond.*
- b) De service uitbesteden bleef in 9 van de 10 gevallen liggen, want 'te duur', 'niet flexibel genoeg', 'niet van passende kwaliteit', 'teveel gedoe'.*
- c) Het biedt een heel laagdrempelige introductie tot het out-sourcen van bepaalde taken, een kennismaking met eerder onbekende diensten. Voor veel mensen is het heel waardevol dat meer mensen de lol inzien van hun passie, omdat het meer gelegenheid geeft hun passie samen met andere te beleven.*
- d) Hoewel de start wellicht vanuit praktische overwegingen ligt bij de mensen die direct 'door de belastingbetaler worden betaald', is het geenszins de bedoeling om daar op te houden. **Iedereen die ergens** in de boekhouding voorkomt mag hieraan meedoen en dat geeft ook de mensen in de 'vrije markt' de kans aan dit systeem lol te beleven.*

In de huidige maatschappij is iedereen die een voet zet in Rotterdam zo'n bijdrager: parkeergeld, toeristenbelasting, BTW op iedere aankoop, gemeentebelasting.....

Vergelijk:

*De uitvinding van de bibliotheek: **gratis en onbepert toegang** tot boeken heeft de boekhandel niet overbodig gemaakt!*

Punt D in het kader wijst al in de richting van de toenemende keuzevrijheid voor iedereen die met dit model beoogd is.

Om het plaatje van de collegiale ondersteuning nog wat verder in te kleuren:

- *Mogen alleen collega's waarvan het label op de inkomsten voorheen 'uitkering' luidde dit doen, deze 'leuke klusjes, deze krenten in de pap?' op hun eigen tempo en manier? En moet de rest 'gewoon' vol doorbuffelen, terwijl ze het toch al extra druk hebben na de reorganisatie van 2015? Ben je mal.... dat zou toch niet collegiaal zijn!!!*
- *Moeten sommige collega's als ze een paar keer te laat op een afspraak verschijnen niet gekort worden op hun inkomsten? Ben je mal.... dat zou toch niet collegiaal zijn? Eerst maar eens uitzoeken wat er aan de hand is, toch?*
- *Moet een collega die langdurig ziek is, of sociaal emotioneel even een flinke kluit te verwerken heeft bijgestaan worden vanuit M.B. om dat proces goed door te maken.... of... onder druk gezet om toch vooral gauw weer productie te draaien? Tja... wat zou collegiaal zijn?*
- *En wat zou collegiaal zijn om te doen met de collega's waarvan iedereen weet dat de dagelijkse productie vooral bestaat uit lollige berichten op Facebook posten en melige berichtjes via Twitte en e-mail verspreiden en meezingen met de radio?*
- *Moet een collega maar in zee gaan met de eerste de beste collega die aanbiedt om iets te doen en zijn gezonde verstand en intuïtie loslaten als hij het niet helemaal vertrouwt of het met deze persoon wel naar wens zal*

verlopen?
(Tja...je gezonde verstand gebruiken is ook heel collegiaal!)

- Mogen de collega's hun "X – urige werkweek" zo organiseren dat ze nog bijvoorbeeld 40% aan hun oorspronkelijke taak werken en verder hun talenten op een andere manier inzetten binnen de gemeenschap?

Tja... zou die vrijheid het werkplezier en de mentale veerkracht en de creativiteit om dingen goed en efficiënt op te lossen niet een enorme boost geven? ☺

De ondersteuning die je elkaar kunt bieden, de significante bijdrage die ieder aan het geheel kan geven, van iets wat eenmalig vijf minuten tijd en aandacht kost tot iets wat dagelijks wat tijd neemt, is onbetaalbaar en empowering.

Welkome groei potentiële beroepsbevolking

In het huidige model wordt het fenomeen 'werkloosheid' uitgedrukt in een ratio ten opzichte van de potentiële beroepsbevolking.

Dat is iedereen tussen 15 en 65.

Operatie Albatros beoogt niet alleen dat cijfer naar een stabiel blijvend 0, terug te brengen. Het focust hier ook graag expliciet de aandacht op de kansen die het biedt om deze administratieve leeftijdsdiscriminatie onder de loep te nemen.

Als iedereen die ergens in de samenlevingsboekhouding voorkomt automatisch mee mag doen in deze LETS-achtige structuur van de capaciteitgestuurde samenleving, dan geldt dat uiteraard ook voor mensen ouder dan 65. Niet alleen om diensten af te nemen, maar juist ook om te ervaren hoe je zelfs ver-in-de-tachtig, nog altijd het vermogen hebt zinvol deel te nemen aan de samenleving en bij te dragen wat in je vermogen ligt.

Maar ook aan de andere kant van de leeftijdsschaal bevinden zich

mensen in de samenleving die de talenten die ze hebben (dat waar ze aanleg voor hebben en genoeg aan beleven), graag willen inzetten, verkennen en ontplooien.

Mag een kind, dat net het plezier van het zelf kunnen lezen heeft ontdekt, dat delen met iemand die daar met plezier naar wil luisteren, bijvoorbeeld?

Mag dat best een tot nog toe onbekende zijn, verderop in de straat, die daar ook meer tijd en geduld voor heeft dan de huisgenoten?

Zou dat zelfs iemand kunnen zijn die nog nauwelijks Nederlands spreekt en helemaal niet kan lezen? Zou dat voor beiden een topervaring kunnen zijn?

De zesjarige voelt dat het iets bijzonders kan en door dat te delen, ervaart die ander de lol van kunnen lezen en Nederlands praten en voelt zich wellicht uitgenodigd dat ook beter te leren.

Waarom niet van de zesjarige... die heeft de meest recente leerervaring ;-) en is een van minst kritische leraren die je op de wereld kunt vinden!

Wat een prachtige ontdekking en boost voor ieders gevoel van eigenwaarde, dat je op iedere leeftijd, op allerlei manieren kunt bijdragen door je genoeg, je vermogen, je talenten te delen.

Gedeelde smart is halve smart.
Gedeelde vreugde is dubbele vreugde.
Beide hebben helende kwaliteiten;
maar de laatste doet turbo-snelheid!

En op een macroniveau betekent het dat iedereen van jongsaf meteen spelenderwijs ervaren hoe dat gaat, zo'n capaciteitgestuurde samenleving met volop keuzevrijheid!

Is dat geen kinderarbeid?
Nee, want het gaat over gelegenheid bieden en mogen, niet over uitbuiting en dingen moeten die je helemaal niet wilt.

Is dat niet bloedjelijk, iedere kindermisbruiker heeft dan ineens een rijke catalogus voor bezorging aan huis!
He..... gezond verstand, intuïtie en

de juiste manier van organisatie om ieders veiligheid en gezonde ontwikkeling optimaal te waarborgen zijn juist de pijlers van dit plan!

Maar wacht eens even.....!

Voordat we ons door dit Utopische gebabbel met een grote zweverige glimlach laten meeslepen, is enig gezond kritisch denkvermogen toch ook nog wel aan de orde!?

We hebben die administratie toch niet voor niets zo georganiseerd!?

Goed punt!

Levert het labelen van een geldstroom als 'uitkering' en een andere als 'loon' niet ook een significant voordeel op voor de gemeenschap? Maakt het niet iets van algemene waarde en groot nut inzichtelijk door dat onderscheid te maken?

Ja, natuurlijk!

Dat het **hebben** van een **baan** belangrijk is!

Wie geen **gewaardeerde functie** heeft is een kostenpost op de begroting van het vangnet van de samenleving!

Dat maakt het inzichtelijk.

Misschien is het nuttig om daar even op in te zoomen. Het kon nog wel eens dieper gaan dan die baan.

Want het hebben van die baan is vaak niet eens zo'n groot genoeg. Het heeft maar zeer geringe waarde in zichzelf.

Ga maar na; vraag maar rond.

De meeste mensen die een baan hebben houden hem, zeker als het verrichten van het werk eigenlijk niet zo leuk (meer) is, voor het geld. Waarom?

Daarmee verwerf je namelijk iets anders: (meer) **keuzevrijheid**, in vergelijking tot mensen zonder baan in de huidige maatschappij.

En DAT is de werkelijke waarde van die baan.
Niet de betaling zelf, of de activiteit van het werkt, maar de grotere (keuze-) vrijheid die dat biedt.

Of meer precies.....de **gedachte** dat dat zo is.

Want de praktijk van de 'ratrace' is weerbarstiger.

Dat die keuzevrijheid niet als zodanig wordt ervaren is ook meteen de reden waarom het mensen met een volledige baan licht tot sterk kan steken dat andere mensen toch veel vrijer lijken te zijn.

Met een parttime baan, of zelfs zonder betaald werk ("van mijn zuurverdiende belastingcenten!"), is er een andere bron van rijkdom voorhanden die een component in keuzevrijheid vormt.

Sommige mensen hebben namelijk TIJD, waar het de 24/7 hardwerkende mens, ondanks het geld dat hij verdient, chronisch aan ontbreekt, wat hij (terecht) ervaart als een belemmering in zijn (keuze)vrijheid.

De tijd om leuke dingen te doen, iets te doen wat jij nou echt wilt... even helemaal niets bijvoorbeeld.

Maar om voor die leuke dingen of even zalig niks doen nu je baan geheel of gedeeltelijk op te geven plus de bijbehorende status in de samenleving?

Dat zien mensen om moverende redenen ook niet zo zitten.

En dus blijven veel te veel mensen die al lang niet meer genoeg beleven aan hetgeen ze doen, stug volhouden, ten koste van hun eigen

kwaliteit van leven en.. niet geheel onwaarschijnlijk... ten koste van de kwaliteit van hun werk.. terwijl een ander de klus wel met plezier wil klaren.

Maar als je nou zeker wist dat je positie veilig is, dat je status en mate van keuzevrijheid in de gemeenschap helemaal niet bedreigd kunnen worden? Dat het iedereen duidelijk is dat iedereen een gewaardeerde functie in de samenleving heeft en iedereen een formatieplaats heeft

Sommigen uit die ene pot van de gemeenschap, sommigen uit de vrije markt....voor zolang dat onderscheid nog als zinvol wordt ervaren.

Wat nou als iedereen uitgenodigd is om zijn talenten in te zetten waar de mogelijkheden zich maar voordoen, zijn capaciteiten te delen, ditmaal met plezier?

Wat nou als je zo vaak van rol mag verwisselen als je maar wilt?

Meer keuzevrijheid, zowel in tijd als in geld dat is de kern van de collegiale ondersteuning.

Wat doet M.B. dan in dit model?

M.B. faciliteert dat in een succesvolle soepel lopende organisatie voor alle collega's om mee te 'spelen', voor de ontwikkeling van zichzelf en de gemeenschap.

Door de infrastructuur te maken waarin alle deelnemers vrij kunnen zien (en toevoegen) welke capaciteiten er beschikbaar zijn om te delen (talenten en klussen), zowel structureel (een set activiteiten die baat heeft bij een langerdurig commitment vanwege de aard van de taak) en incidenteel en mensen direct onderling de match kunnen maken.

Door de zorg te bieden die soms nodig is om iemand te helpen zijn eigen capaciteiten te verhelderen.

Door de ondersteuning te bieden die soms nodig is als iemand zich graag ergens verder in wil bekwamen, wat training nodig heeft.

Gevraagd, natuurlijk.

Maar ook ongevraagd een vinger aan de pols houden: "Hoe is het met je? En, wat heb jij nodig van M.B. zodat jouw bijdragen volledig tot hun recht kunnen komen?"
Op een empowerende manier, keuzemogelijkheden verruimend, kansen ziend en benuttend.

Zonder de angst dat je je positie in de gemeenschap kunt verliezen. Zonder de angst dat je iets moet doen, waartoe je in je diepste wezen niet (meer) met genoeg toe in staat bent.

Recept voor chaos?

Toen de Berlijnse muur werd geslecht, verdween de angst om zomaar neergeschoten te kunnen worden, om je niet vrij te kunnen bewegen.

Het gaf een enorme boost aan de creatieve ontwikkelingen van de stad. Veel meer mogelijkheden werden gezien en benut. Ging iedereen opeens in West wonen? Nee. In Oost dan? Nee ook niet.

"Want wat is nou die vrijheid als er muren omheen staan...."

...Want er ligt brood, soms, bij de Gedachtniskirche.... soms op het Alexanderplein....."

(Klein Orkest, over de muur)

Bespiegelingen

U bent van harte uitgenodigd met de bovenstaande suggesties te spelen.

Ze geven een behoorlijke praktische invulling aan betrekkelijk abstracte materie.

Toch kan het goed zijn om iets meer te weten van het basismechanisme waar iedere vorm van menselijke ontwikkeling aan onderhevig is.

Wat zich manifesteert in de fysieke wereld is een weerspiegeling van wat er in de metafysische wereld is.

De belevingswereld (het model, het waardesysteem dat zichtbaar is in gedachten en gevoelens) is *oorzaak*, de fysieke wereld (acties en handelingen die de wereld vormgeven) *volgt*.

Het is niet andersom!

De ontwikkeling verloopt volgens het model dat eraan ten grondslag ligt.

De codering in het basismodel, het 'DNA' van een levend systeem, bepaalt tot 'wat' het zich ontwikkelt.

Met een andere basiscodering 'is' het systeem fundamenteel anders.

In een bestaande mens, dier, plant is het DNA een gegeven.

Maar bij het opzetten van systemen waarin mensen, dieren, planten co-existeren, heeft de mens de vrijheid aan het DNA van het samenlevingsmodel te sleutelen.

Hoe *dichter* we met de opzet van onze samenlevingssystemen blijven bij het ingebouwde natuurlijke model van 'het leven', hoe minder conflicten er zijn tussen de systemen.

In Rotterdam is er momenteel samenlevingsmodel dat in zijn kernwaarden verschilt van het natuurlijke model.

Dat ene systeem geeft richting aan de instellingen van 600.000 systemen die *allemaal* in de basis van hun natuurlijke menselijke DNA geprogrammeerd zijn op een leest van:

dynamische eenheid met autonomie in samenhang.

Alle onderdelen in het systeem *verschillen* daarin inderdaad van elkaar, qua plek, vorm en functie, maar dragen in hun gezond duurzaam functionerende hoedanigheid allemaal bij aan het welzijn van het geheel.

In cycli waarin alle onderdelen soms heel actief zijn en regelmatig ook in volledige rust, groeit het systeem in perfecte afstemming vredig en gestaag.

Het besturingsysteem probeert alle 600.000+ te bewegen iets te zijn wat tegen de natuurlijke orde indruist: **onafhankelijk** (los van elkaar)

En probeert dat te doen door alles en iedereen juist bijzonder **afhankelijk** te maken! (van geld, van een baan, van toestemming van 'autoriteiten' voor toegang tot alles wat voor mensen van wezenlijke waarde is)'.
Een stressvolle structurele gebondenheid die het (inderdaad natuurlijk aanwezige) aanpassingsvermogen van het individu aan de omgeving ver overstrekken.

Als het afhankelijkheids/onafhankelijkheidsmodel niet in lijn is met de natuurlijke basis, wat dan wel?

Alle Nederlands woorden die ik kan bedenken zijn in mijn persoonlijke belevingswereld 'besmet' geraakt in de uitvoering van de onafhankelijk/afhankelijk polarisatie.

Samenhang, solidariteit, eenheid, saamhorigheid.... brrrr.....ze zijn allemaal gebruikt in de propaganda om afhankelijkheid als begeerlijk te ervaren waar je je persoonlijke vrijheid graag voor opgeeft.

Niemand wil, in het diepst van zijn ziel, zijn persoonlijk vrijheid helemaal **opgeven!**

Iedereen wil, in het diepst van zijn ziel, zijn persoonlijke capaciteiten delen, voor het welzijn van iedereen.

Een bewijs van dit laatste is dat iedereen, als sociaal wezen, een grote aanpassingscapaciteit heeft.

De bereidheid deze capaciteit in te zetten voor de ontwikkeling van de gehele samenleving, spreekt uit de vorm die gecreëerd is.

De mensen in het systeem *hebben* zich zo aangepast dat de ontwikkeling van de samenleving klopt met het samen afgesproken polarisatiemodel.

Wel trouwens, tevens hun natuurlijke DNA volgend wat illustreert dat er *altijd* actieve delen en inactieve delen in een systeem zijn. Niemand kan zijn eigen DNA verloochenen.

600.000+ prachtige voorbeelden daarvan vormen samen het wezen van Rotterdam.

In het (natuurlijke) leven is het nooit zo belangrijk in welke fase een onderdeel is:

- iets opneemt,
- iets transformeert of
- iets afgeeft

Want ieder onderdeel is geprogrammeerd om dit alles te doen.

Een zinnigere vraag is of het de elementen gezond en wel zijn afgestemd is op het hele cyclische proces van opname, transformatie en afgifte.

Die afstemming doen de individuele elementen trouwens het beste *zelf*, simultaan voeling houdend met de eigen behoeften **en** die van het geheel.

Nodig daarvoor?

In formatie zijn en toegang hebben tot alle voor hun keuzes relevante informatie, heel transparant.

Het massaal voorkomen van depressie, paniekstoornissen, stress gerelateerde ziekten, (huiselijk) geweld, verslavingen, schuldenproblematiek.....zijn de getuigen dat het duurzame welzijn van ieder individu *niet* getuigd van een gezond-en-wel afstemming.

Verdient de samenleving als geheel, als zoveel van deze (doorgaans als onprettig ervaren) symptomen in bijna ieder huishouden vallen waar te nemen, 'gezond en wel', of 'onwel'?

Is de tijd al rijp om daar fundamenteel iets aan te doen, vreedzaam. Of moet het eerst nog erger worden en er ergens een 'dam' breken en het echt niet Rotter kan, voordat het Vlotter wordt....

Is de tijd al rijp om te overwegen dat vrijheid gaat over de vrijheid om je eigen keuzes te *mogen* maken, over je energie-investeringen. Dat vrijheid gaat over: naar vermogen (hoofd, hart en handen) bij te *mogen* dragen, met elkaar de wereld harmonieus vormgeven in alle menselijke betrekkingen die samen de samenleving vormen.

Vrijheid = ver-mogen?

Voor alle duidelijkheid.

Beloofd dit plan dat na de ondertekening van het officieel samenvoegen van de twee databestanden met mensen in de gemeentelijke begroting, Rotterdam onmiddellijk de hemel op aarde is, waarin alles meteen vanaf dag 1 op rolletjes loopt en er nooit een onvertogen woord valt?

Met 600.000+ mensen die er allemaal dol zijn om met hun talenten een probleem op een originele eigen manier op te kunnen lossen, zou dat toch heel onwenselijk en onmenselijk zijn ;-) !

Het beloofd wederopbouw in een heel andere dynamiek. Positief, duurzaam. Waarin kwalitatief steeds betere keuzes gemaakt worden, oplossingen gekozen die aan het welzijn bijdragen voor iedere betrokkene.

Een samenleving waarin in het collectieve waardensysteem als richtinggevend geldt:

Dat de **dynamiek** van delen van het **collectieve (differentiërende) vermogen** wordt uitgedrukt in de overal begrepen simpele

Universele maat voor eenheid:

de mate van eenheid

Bedankt voor het aandachtig lezen van dit document.

Herinnering:

Laat u svp voor 14 december via de email (imagination2fly@gmail.com) weten in welke mate u zich aangesproken voelt om Operatie Albatros te agenderen in 2016.

Dank u wel.

(-:

